
Aftenaltergangstale for Konfirmander

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Aftenaltergangstale for Konfirmander	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Aftenaltergangstale for Konfirmander

Prædiken ID Px-01

Kilde KMF-nr. 14.22.09. Aftenaltergangstale for Konfirmander ifølge Niels Nøjgaard.

X samler alt det bedste han har til Slut. Ja, han har sagt, de skulde til at af Sted, men det er jo ikke let at faa sagt det sidste Farvel, selv om man ved, man mødes i Himlen. Amerikabaadene gaar, og Folk vifter og vifter til de taareblændede Øjne ikke kan se mere. Ja, saadan er det. Farvel, Farvel. Men der er dog saa meget, der skal siges endnu, svare et Øjeblik endnu, ja, nu skal det høre op, nu har vi ogsaa snakket ud, men saa er det dog saa svært at faa løftet sig. Lampen er saa venlig, og Ilden knitrer i Kakkellovnen, Tausheden er saa mild og lun, og i Morgen er det forbi. Ja, lige som en døende Mor løfter sin Arm til det sidste Kærtegn, saadan er Jesu Røst nu et stort Kærtegn: Farvel Børnlille og Tak for al jer Kærlighed, og hold nu godt sammen i den Kærlighed, jeg har lært jer. Saadan siger han ogsaa nu til os i Aften — vor Menighed er ligesom kommen sammen for at overvære den sidste Konfirmandtime, vi sender smaa Disciple ud i Verden, de skal være Kristi Disciple. Har de Evner og Formue til det. Ja, Gudskelov, hvis de holder fast ved Jesus, saa faar de det, saa bliver de Grene paa Vintræet. Vi kan ikke gaa med dem ud og staa dem bi i alle Fristelser og lede alle Vanskeligheder bort fra deres Veje. Det kan vi ikke, og det er ikke Meningen. De skal blive voxne og ansvarsbevidste Mennesker, der selv skal vide, hvad de vil, selv skal vælge mellem ondt og godt, selv bestemme, om de vil Kristus eller Sjælefjende til, være visne Grene eller blomstrende Grene, hugges af eller bære velsignet Frugt.

Og visst var det os nu en stor Smerte, om vi havde forsømt noget i deres Barndom, det er en tung Tanke, om vi, saa meget som vore Evner rakte til har bygget paa det gode i dem eller vi har nedbrudt eller dog forsømt. Vi ved jo godt, hvordan et Menneske kan faa Betydning i Verden, altid nogen, stundom megen. At der kan udgaa Sol, Lys, Varme og Glæde fra det, men at det ogsaa kan blive et Anstød for andre, blive til Graad og Haardhed og Forbandelse. Naar vi nu gaar til Alters saa tænker vi: Herre Jesus, forlad os i Aften særlig de Synder vi har begaaet over for vore Børn, at vi har været for milde ved dem eller for strenge ved dem eller for skødesløse med dem; straf hellere os end dem for

os, hvis det er nødvendigt det tager Straf efter sig. Og giv da vore Børn en stor alvorlig højhedsfuld Altergang, den første Gang de kommer, lad dem rigtig Mærke i Aften, at de er Grene paa dig, lad din Saft styrke dem til at blive Sjæle, der staar fast i Modgang og Fristelser, der takker dig for al Glæde, og de kan sige, naar de er blevet gamle og Døden er nær: vi har levet i vor Daabspagt, og vi dør i vor Daabspagt. Og i Jesu Navn skal vi opstaa i den hos den kære Gud og hilser igen paa vor Far og Mor og vor Præst, der er døde for de mange Aar siden, men nu venter os der.